

[Rager.]

eller ej? Det, voldgiftsretten hovedsagelig beskæftiger sig med, er at finde ud af, om der nu ikke findes nogle grunde til, at man kunne udsætte revisionen. Det har man fundet ud af, og man henviser bl. a. til, at der måske kommer en skatterevision i al almindelighed og så er det ikke værd at tage den anden opgave op nu. Jeg kan i og for sig ikke anerkende denne problemstilling; jeg finder, at man meget vel kunne have taget spørgsmålet op i øjeblikket, men jeg er klar over, at med den enstemmige indstilling fra voldgiftsretten og med den stemning, de tre ordførere her i salen har givet tilkende, bliver dette lovforslag vedtaget.

Når de, der er fædre til hele den udligningsordning, som blev skabt i sin tid, tænker på, hvad det egentlig var, der skulle opnås, og ser på, hvilke skatteprocenter der i dag på det kommunale område beregnes i kommunerne København, Frederiksberg og Gentofte, så tror jeg, de må indrømme, at det mål, man havde sat sig, ikke er nået. Det er altid beklageligt, hvis man, når man ikke har nået det mål, man har sat sig, så bagefter siger: nå ja, men der er jo alligevel noget, der hindrer os i i øjeblikket at tage sagen op til realitetsdrøftelse. Jeg forstår imidlertid, at vi kan ikke komme længere i øjeblikket. Københavns magistrat har jo allerede lagt det hele i andre hænder; Københavns magistrat har ikke været kraftigere, end den var i 1951, og før vi har fået et nyt kommunevalg og en ny magistrat, er jeg bange for, der ikke sker ændringer.

Tholstrup: Når kommunerne er enige om at lave en sådan udligning, mener jeg ikke, at vi her i folketinget kan blande os meget i det; vi må blot godkende det, man derude er enig om.

Som det tidligere medlem hr. Helge Madsen sagde i 1951, er det blot et spørgsmål om flytning af grundværdierne fra Gentofte og Frederiksberg til København; men jeg synes dog, jeg vil benytte lejligheden til her at slå fast, hvad der også i 1951 kom frem, at det ikke er denne lov, som frister Gentofte og Frederiksberg til at være ødsle i administrationen, og at udligningsordningen derfor ikke kan bruges som undskyldning for flotte bevillinger og

dyr administration. Vi ser jo af bilagene til lovforslaget, hvor dyr administrationen er blevet, f. eks. ude i Gentofte, hvor jeg bor, og når man taler med folk derude, hører man ofte denne bemærkning: hvis vi ikke bruger pengene, skal vi af med dem til København. Denne undskyldning har altså ikke noget på sig, og det bør slås fast her, at man ikke kan anvende denne vending.

Det samme må gælde med hensyn til Frederiksberg kommune, som har bygget et middelalderligt rådhus, så man skulle tro, den havde påtænkt at opluge Københavns kommune i nærmeste fremtid. Den har bygget et rådhus, hvoraf den kan leje vistnok en trediedel ud til fremmede formål, idet den ikke har brug for denne trediedel, og med et tårn, som ikke engang pynter. Den slags ødselhed kan ikke undskyldes med, at hvis ikke man laver sådanne flotte ting, skal man bare sende pengene til København i stedet for. Nej, det er Gentoftes og Frederiksbergs borgere, der selv må betale for den dyre og flotte administration i de to kommuner.

(Kort bemærkning).

Bertel Dahlgaard: Jeg har bedt om ordet for at gøre en bemærkning i anledning af en udtalelse af det ærede medlem hr. Rager.

Det ærede medlem sagde, at de, der havde været med til at skabe denne ordning, sikkert måtte erkende, når de nu så resultatet, at målet ikke var nået. Det er i den anledning, at jeg som en af ophavsmændene til ordningen gerne vil sige, at denne ikke var tænkt som et mål i sig selv; den var tænkt som en overgangsordning, medens hele det store problem med det samlede hovedstadsområdes ordning var under forberedelse. Det var derfor, jeg i sin tid, kort efter at denne ordning var gennemført, nedsatte en kommission til behandling af dette problem. Det har imidlertid glippet med denne hovedstadsordning; men jeg har altså med disse bemærkninger villet sige, at det, der er nået, ikke var tænkt som et mål. Jeg har måske lov til at føje til, at det har beroliget mig, at de vise fædre i Københavns kommune og omegnskommunerne, da de ikke formåede at blive enige om en ny hovedstadsordning, dog heller ikke har kunnet blive enige om noget, der var bedre end den ordning, jeg gennemførte i 1937.